

Bán Olivér

Porcelán

mindez teljesen máshogy
is történhetett volna
lehetett volna jobb
de igazság szerint
lehetett volna
sokkal rosszabb is
borostás vagyok
és bűdös a szám
mint az élet
ami lassan
kezd visszatérni a szemeimbe
belegondolok a sokkal rosszabba
visszamosolygok magamra a tükörből
a váratlan gyűródésben
megakad a borotva
és vérrel keveredik a hab
meleg sál a nyakamon

séta

elhanyagolta az emlékeket
a séták is kikoptak az életéből
csak most hogy egyedül maradt
próbálta ki: milyen ha nem
csupán vége szakad egy napnak...
gyalog indult haza
álmosan bámultak rá a parkban a fák
enyhe szél kapaszkodott pulóverébe
hátát didergette
állta a sarat panaszmentesen
nem érezte terhesnek
az ismétlődő köszönéseket
rájött hogy sokan ismerik...
egy cica iszkolt a bokrok fedezékébe
kétségbeesetten nyivákolt
nem engedte közel magához
mancsával hadonászott
fújva-prüszkölve hátrált előle
— feladta: reménytelen —
a kapuban árván fordult a kulcs
reccsenve nyílt a zár
a folyosó gyér fényében
pók szőtte hálóját a penészes falon
az ajtót nem zárta be
„meg kellett volna tartani...”

Oláh András

franyo

franyo egyszer seggrészegre itta magát
(már hallom is ahogy tiltakozik: nem egyszer! —
de ez most egy konkrét eset: ott volt vele
jano is meg még valaki kaliforniából)
valami autómatuszálemmel érkeztek
csörgött-csattogott nagy feltűnést keltett
ebben a konszolidált kisvárosban
a szatmári szilva adta meg az alaphangot
simán csusszant le a torkon
jano thaiföldre készült franyo kiállítás
szervezett a kaliforniai srácról nem derült ki
mit akar csinálni — talán autókereskedést nyitna —
egyébként azért nevezetes ez a nap mert
franyo — esküdve Kim-ir Szen életére —
ekkor ígérte meg hogy illusztrálja a könyvemet...
jano meghalt azóta franyo chicagóban szervez
kiállítást s a könyvem visszhang nélkül elfogyott